

Marie Kovaříková se narodila 28. května 1941 do zemědělské, katolické rodiny Novosadů na valašské vesnici Vlachovice, 6 km od Valašských Klobouk. Byla druhé dítě, po prvorozeném bratru. Hned za ní každý druhý rok následovaly další děti, a tak její matka požádala o pomoc svou matku a neprovdanou sestru – a Marie od jednoho roku věku žila u své babičky a tety právě ve Valašských Kloboukách, v malé dřevěnici hned vedle gymnázia.

Když si ji rodiče vyžádali zpět v 6 letech, nechtěla se vrátit – za svůj domov považovala Klobouky. Popisovala nám, jak utíkala na malý kopeček nad rodným domem a dívala se směrem ke Kloboukám a přála si být tisíckrát raději tam.

Její maminka vystudovala základní školu a pak měšťanku. Tatínek nevíme – asi měšťanku, která byla nějak spojená se zemědělstvím. Tatínek Marie Kovaříkové byl velice schopný zemědělec – za války velmi šetřil a skupoval pole od sousedů. Zároveň velmi umně hospodařil, byl pracovitý, přemýšlivý. Snažil se používat moderní prostředky, jak obhospodařovat pole a zahradu. Byl včelař. Marie Kovaříková ho měla velice ráda, byť jeho přísnost dost omezovala celou rodinu. Bylo ironické, že otec Alois Novosad šetřil za všech okolností a stejně nakonec jeho pole zabralo v padesátých letech družstvo a z jeho usilovného vedení statku nakonec nezbylo nic. Marie vzpomíná, že otec na nich šetřil, ani jí a jejím sestrám nechtěl moc kupovat nové šaty a nic z jeho šetření nebylo.

Dědu Novosada v padesátých letech nutili ke vstupu do zemědělského družstva. Dlouho se bránil, nakonec vstoupil na konci padesátých let. Pak byl v šedesátých letech dokonce zvolen předsedou družstva, ale jeho striktní představy, jak úspěšně družstvo řídit, narážely na komunistickou pracovní morálku a prázdná hesla. V průběhu šedesátých let měl několik infarktů. Na následky tuším že čtvrtého zemřel v roce 1974, v 61 letech.

Marie měla dva bratry a 4 sestry. S bratry si moc nerozuměla – bratři měli ze strany otce tak přísné vedení, že se nakonec proti katolickému a pospolitému duchu rodiny obrátili. Nejstarší bratr vstoupil v šedesátých letech do strany a postavil se proti církvi. Další bratr, o rok mladší než Marie, se po ožení rodiny tak trochu stranil a jeho manželka se s rodinou moc nesžila. Mladší Mariin bratr měl ještě před ožením nehodu – cvičil na celonárodní spartakiádě, kde při složité akrobatické konstrukci spadnul, jeho úraz tehdejší zdravotnictví nedokázalo dobře vyřešit a od té doby kulhal.

Čtyři sestry žily ve větším kontaktu, ony i jejich rodiny byly hodně navázané na babičku Novosadovou, která byla od svých 57 let vdova.

Marie vychodila základní školu, pak šla na tzv. jedenáctiletku v Kloboukách a maturovala v roce 1958. Ve studiích nepokračovala – ona sama nechtěla. Její sestry chtěly v padesátých letech na gymnázia či odborné střední školy, ale byly z nežádoucí rodiny, takže studovat střední školu dle své volby nemohly. Marie šla hned po maturitě do práce – pracovala na matrice a pak jako úřednice ve Státní technické stanici (tzv. estéeska) ve Slavičíně. Dlouho se nevdávala – až v roce 1967 začala chodit s Vojtěchem Kovaříkem ze stejné vesnice a v lednu 1968 se vzali.

Hned po devíti měsících se narodil jejich nejstarší syn Petr (1968). Po roce a půl se narodil další syn Vojtěch (1970). V roce 1974 se narodila dcera Pavlína. V té době už měli manželé postavený dům ve vesnici, na pozemku Vojtěchovy rodiny. Marie se po mateřské chtěla vrátit na obecní úřad na pozici matrikářky, ale proběhly škatulata hýbejte se a musela si hledat práci jinde. Nastoupila do vojenského skladu ve Vrběticích (ano, v těch Vrběticích) jako civilní administrativní síla. Tam zůstala až do devadesátých let, kdy vojenský sklad zeštíhloval a propouštělo se. Propustili ji tehdy dva roky před možným odchodem do důchodu. V té době rozjel malou firmu souseď v ulici a zaměstnal ji, ale jen na dva roky a propustil ji přesně v měsíci, kdy měla nárok na předčasný důchod. Stát ovšem tuto výpověď napadl a u soudu jí předčasný důchod odmítli udělit.

Celý život se Marie realizovala v rodině, ve výchově a v práci na rodinném domě a hospodářství. Nikdy nebyla ambiciózní, nikdy neměla potřebu dosáhnout na nějaké pracovní pozici postupu. Její život byl poskládaný dle liturgického roku a dle ročních období, ve kterých se děly věci pravidelné pro hospodářství. Každý pracovní den vypadal stejně – ráno vstát tak, aby mohla na půl sedmou být v práci. Přesně v 15 hod skončila a pak prvním autobusem domů. Odpoledne ji čekala práce na zahradě, na zahrádce, v domácnosti. Zvířata (králíci, slepice, ovce, prase) obstarával její muž, jinak pracovník v obuvní fabrice Svit Slavičín. Na jaře bylo přirozeně plno práce – sadily se brambory, zasázela se na zahrádce zelenina, byl půst a pak Velikonoce. V létě sklizeň všeho – obilí, ovoce, zelenina. Ovoce se okamžitě zpracovávalo na vše, co se v zimě spotřebovalo – kompoty, marmelády. Na dovolenou se nejezdilo – nebyl na to čas ani peníze. Na podzim se vykopaly brambory, chodila se sbírat kukuřice na pole, co odpadla družstevníkům při velkosklizni. V zimě nastal velmi přirozený útlum – dělaly se domácí práce jako vyšívání a pletení. Všichni se připravovali na Vánoce. Po novém roce vždy zabijačka – maso se pak zmrazilo či zaudilo a vepřové vydrželo do léta. Víru žila Marie aktivně, ale zároveň nenápadně – děti nechala pokřtít, šly k prvnímu přijímání. Ale jinak žádný velký aktivismus, žádné upozorňování na sebe, aby se aspoň dostaly na nějaké technické střední a pak vysoké školy. Až dcera Pavlína se mohla neomezeně přihlásit i jako věřící na filozofii, neboť to bylo až po roce 1989. Synové vystudovali vysokou školu technologickou, resp. zemědělskou.

V devadesátých letech byla Marie šťastná za změnu režimu. Hlavní zlepšení pro ni bylo v tom, že se nemusí skrývat ve víře a že nemusí žít ve lži. Její samotný život to ovšem moc nezměnilo – nezačala žádnou novou kariéru. Začala ovšem cestovat, ale z musu – její nejstarší syn se odstěhoval do USA, tak aby mohla vidět vnučky a vnuky a pomoci, tak musela začít létat. Létání a cestování nesnášela, ale každý rok se překonala a za svými blízkými do Michiganu odletěla. Naposled tam byla v roce 2018. V červnu 2019 měla vážný úraz, spadla, zlomila si žebro a propíchla si plíci. Z tohoto úrazu se dokázala vyléčit. V červnu 2020 si zlomila poslední obratel a podstoupila operaci. V lednu 2021 prodělala silný covid – opět se uzdravila. V červenci 2021 měla trombózu. Z každé nemoci se vyléčila a každá nemoc ovšem znamenala zpomalení a zhoršení chůze.

Nyní žije Marie Kovaříková střídavě ve Vlachovicích (kde se o ni stará syn) a v Praze v rodině dcery.